

Chris Wormell

Locul Magic

Traducere din engleză
de Maria RizoIU



Capitolul 2

Pisica și găleata cu cărbuni



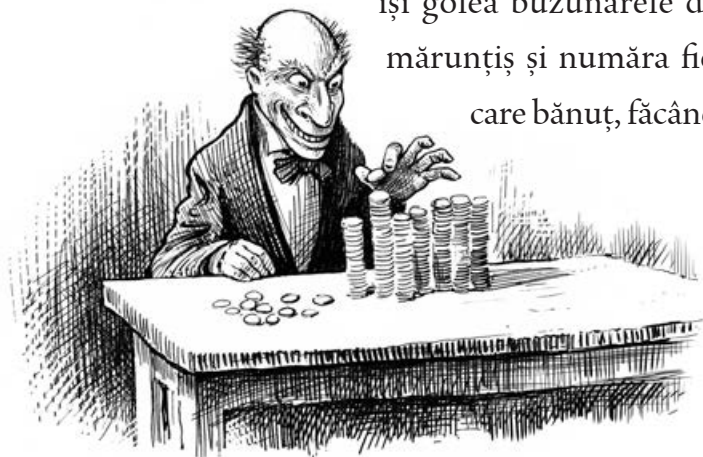
Gilbert era motanul mătușii Vermilia, în măsura în care pisicile pot avea un stăpân. Ea însă nu-i spunea niciodată Gilbert; îi spunea Ghilbaș, nume care ei și unchiului Rufus li se părea din cale-afară de amuzant și râdeau în gura mare de fiecare dată când îl strigau.

Nu știu de ce mătușa Vermilia avea pisică. Părea că nu-i plac animalele de casă, iar Clementine n-o văzuse niciodată mângâindu-l pe Gilbert. De

fapt, părea *să-l urască* de-a binelea și încerca mereu să-i tragă câte-un șut. Din fericire, rata de fiecare dată. Gilbert nu era nicidecum prostănac și se ferea din calea ei. Odată însă a fost cât pe ce să-l prindă, iar de atunci începe cu adevărat povestea noastră...

Era o după-amiază târzie de duminică, iar Clementine termina de spălat vasele de la prânz, în timp ce unchiul Rufus stătea la masa din bucătărie și-și număra banii. Rânjea cu gura până la urechi. Îi plăcea *la nebunie* să-și numere banii. În fiecare duminică după-amiază, ca aproape în fiecare seară,

își golea buzunarele de
mărunțiș și număra
fiecare bănuț, făcând



turnulețe și chicotind pe înfundate pe măsură ce turnulețele se înălțau. Clementine se întreba de ce buzunarele unchiului Rufus erau mereu atât de pline de monede, dar nu îndrăznea niciodată să întrebe cu voce tare.

Ultimul turnuleț era aproape gata, când unchiul Rufus și Clementine tresăriră din pricina unui zgomot puternic. Părea să fie un rinocer venind în goană pe hol, spre bucătărie. Casa începu să tremure.

Nu era un rinocer; era mătușa Vermilia în bocanci cu ținte în talpă (*mereu* purta bocanci cu ținte). Îl văzuse pe Gilbert stând cu spatele la ea, lângă ușa bucătăriei, și, sumețându-și fustele, pornise la atac, galopând pe hol cu o viteză teribilă. Apoi, luându-și avânt, îi pregătise motanului un șut strașnic!



Desigur, a ratat. Gilbert sărise din calea ei în ultima clipă, iar ea nimerise găleata cu cărbuni (după cum puteţi vedea), în faţa căreia stătuse Gilbert.



Când unchiul Rufus s-a întors ca să vadă dacă nu cumva chiar *era* un rinocer, mătuşa Vermilia ȝopăia cu chipul schimonosit într-o expresie teribil de ciudată.





(Îmi închipui că doare
destul de tare să-i dai un șut
unei găleți cu cărbuni, chiar
dacă porți bocanci cu ținte.)

— Vermilia, draga mea, *ce* tot faci?
întrebă el destul de surprins. Dansezi gigă?

Firește că nu asta făcea, iar în acea clipă
începu să urle.

În tot acest timp (adică vreo două secunde și
jumătate), găleata cu cărbuni zburase prin aer că-
tre tavanul bucătăriei.

Ghiciți și voi ce s-a întâmplat după aceea, nu-i
așa?

Exact! Găleata a aterizat în capul unchiului Rufus!



Și acolo s-a înțepenit.

Oricât de tare trăgea și o împingea, nu putea s-o scoată. Începu să strige, poruncindu-i mătușii Vermilia să vină să-l ajute, dar vocea lui răzbătând dinăuntru găleții se auzea ca un trombon înfundat. Mătușa Vermilia nu înțelegea o vorbă. Nu că



l-ar fi ascultat. Nu-l asculta. După ce țopăise căutându-și echilibrul câteva clipe, căzuse și se rostogolise pe podeaua bucătăriei, dând din mâini și din picioare, exact ca un gândac uriaș întors pe spate, care încerca să se răsucească.

— Aaaaaa! Aaaaaa! striga ea, rostogolindu-se.

— Vvvooommmllllaaa! urla unchiul Rufus cu găleata de cărbuni pe cap. Ssscccoooooeaaaaasssaaa-deeecccaaaa!

(Asta cred că înseamnă: „Vermilia! Scoate-mi asta de pe cap!“)

Neputând să vadă nimic, unchiul Rufus își pierduse simțul orientării. Se zbătea, lovindu-se de lucruri și dărâmând obiecte. Scaune și căni și vase – iar apoi un dulap plin de veselă – se prăbușiră pe podea. Iar el urla în continuare: „Vvvooommmlllaaa! Vvvooommmlllaaa!”

Farfurii și castroane și căni se crăpară și se sparseră și se făcură țandări sub picioarele mari ale unchiului Rufus, până când, în cele din urmă, călcă pe un vas unsuros, alunecă și căzu drept peste mătușa Vermilia. Și uite-așa zăceau amândoi



în mijlocul dezastrului din bucătărie, dând din picioare, țipând și strigând și zbierând.

Și, chiar dacă nimeni n-ar trebui să râdă de răul altuia, Clementine, care stătea lângă chiuvetă, nu se putu abține să nu zâmbească văzând o asemenea priveliște.

